

Проповед 254

Бог призовава

Прочит: *1. Книга на царете 2, 11 - 26*

Скъпи братя и сестри,

Отново се приближаваме към края на годината и съвсем естествено се питаме: Какво успяхме и какво не успяхме да свършим през тази година? В какво успяхме и в какво се провалихме през тази година? Доколко изпълнихме плановете си? Доколко се вписахме в Божиите представи и отговорихме на Божия призив? Защото годината би била провалена, ако не сме слушали гласа на Бога, ако не сме чували неговите наставления, ако не сме разбирали за какво ни е призовавал. В този момент е важно да мислим не само за това дали сме успели да изпълним задачите, които сами сме си поставили, но и за какво Бог ни е призовавал през тази година и доколко ние сме слушали Неговия глас и сме изпълнявали Неговата воля. Защото едно е да слушаш Божия глас, а съвсем друго е да изпълняваш волята Му. Бяхме ли верни на Бога, открихме ли какво е призиванието ни и какво можем да правим за Бога и за хората около себе си? Бог ни е говорил и иска да ни говори, но очаква да изпълняваме нещата, които ни е поръчал и волята, която е изявил. Защото важно е да разберем: Бог не ни призовава, защото има нужда някой да Му свърши работата - Той е всемогъщ, може да направи всичко сам, без да Му се налага да очаква помощ от нас, обаче нашето призвание, освен за полза на другите, служи за нашето собствено израстване. Бог иска ние да сме по-близо до Него и затова ни призовава, за да растем и животът ни да служи за Негова слава. Това добре се илюстрира от следната история: Когато цар Давид отишъл в двора на цар Саул, го помолили да свири на една прекрасно изработена арфа, която стояла неизползваема в тронната зала на двореца. Досега много хора се опитвали да свирят на тази арфа, но никой, дори и много известни и добри музиканти, не успявал да изтръгне някаква музика от нея. При всяко докосване излизали само ужасни звуци. Давид обаче не се уплашил. И понеже вече бил голям герой, му позволили и той да опита да посвири на арфата. Когато Давид започнал да свири, всички хора в двора били поразени - арфата издавала чудни звуци, музика, която никой преди това не бил чувал. Цар Саул попитал Давид: Каква е твоята тайна, защо никой досега не можа да изсвири нищо, а ти свириш толкова добре? Давид му отговорил - всички останали музиканти са се опитвали да изсвирят на арфата своята собствена музика, затова и тя се е съпротивлявала. Чухте ли я когато, свирейки, си спомняше как като младо дърво е била огрявана от слънцето и се е наслаждавала на Божието Творение; чухте ли я как си спомняше за времето, когато е била отсечена и животът и на дърво е приключил? Чухте ли я как се радваше, когато пееше за своето възкресение като инструмент, направен за Божия прослава? Тя свири само за прослава на Божието име. Тази история ни казва, че нашият живот прилича на живота на тази арфа: колко пъти различни хора се опитват да изсвирят своята собствена песен в нашия живот и така от живота ни излизат само лоши и ужасни звуци. Когато обаче ние чуем Божия глас и се подчиним на призиванието, което Той ни е дал, тогава животът ни ще се превърне в песен за прослава на Бога, свидетелство за Божието действие в живота ни. Такава е и историята на пророк Самуил - тази, която прочетохме преди малко.

1. Малко предистория. Началото на Първа книга на царете ни въвежда в Израел, във времето, когато държавата нямаше цар и на практика се управляваше от съдии, а те от своя страна слушаха гласа на Бога. Така, че позицията на свещениците беше много важна. Те бяха връзката между хората и Бога. По времето, което съответства на нашия текст, главен свещеник е Илий. Вече възрастен, той беше предал повечето от работата по обслужването на скинията и жертвите на своите синове. Те обаче не бяха хора, които можеха да служат пред Бога и не бяха достойни за това служение. За тях се казва:

1. 1. "А Илиевите синове бяха лоши хора, които не познават Господа." Първият проблем на синовете на Илий беше, че не познаваха Бога. Представете ли си абсурда, в който живееха синовете на Илий?! Определени да бъдат свещеници, те бяха такива по професия, но не и по призвание. Много е страшно, когато народът се води в духовно отношение от хора, които не познават Бога. Това води до големи изкривявания и безбожие. Хората трябва да се завеждат до Бога не от тези, които стоят отпред, а от онези, които Го познават. Никой не може да доведе никого до Бога, ако сам не Го познава. За да споделяш сред хората вестта за Бога, за да служиш на Бога, трябва да Го познаваш лично, да живееш ежедневието си живот във връзка с Него.

2. 2. На второ място, те се грижеха първо за себе си. "Тези свещеници постъпваха спрямо народа така: когато някой принасяше жертва, докато се вареше месото, слугата на свещеника идваше с тризъба вилица в ръка и я забождаше в тенджерата или котела, в котлето или гърнето; и каквото издигаше вилицата, свещеникът го вземаше за себе си. Така постъпваха в Сило с всички израелтяни, които идваха там." Това се получава, когато службата за Бога не е призвание, а професия, източник на блага. Илиевите синове живееха добре на гърба на религията, смятаха за тяхно право да получават най-доброто. Такива хора има много и сега, това не е изолиран случай, а съвсем реален случай. Да си служител на Бога не означава да получаваш привилегии, а да служиш. Нещата трябва да са поставени точно обратно на това, което се случваше - ти трябва да служиш със всички сили на Бога на мястото, на което те е поставил, в работата, в която те е повикал, а Той ще се погрижи за нещата, от които имаш нужда. Важно е да запомним - не нещата, които ти се иска да притежаваш, а тези, които наистина са ти нужни.

2. 3. Нарушаваха закона, установен от Бога. "Даже и преди да изгорят тлъстината, слугата на свещеника идваше и казваше на човека, който принасяше жертвата: Дай на свещеника месо за печене, защото няма да приеме от тебе варено месо, а сурово. И ако човекът му отговореше: Нека изгорят първо тлъстината и после си вземат колкото желае душата ти, тогава му казваше: Не, сега ще дадеш, ако ли не, ще взема насила." Когато четем книгата Второзаконие, ние можем да видим, че там има строго определени правила за принасянето на жертва. Ритуалният закон, който Бог беше дал на Мойсей, описваше какво точно трябва да се принася на Бога и какво да се дава за свещениците. Първо на Бога, после на служителите. От думите, които чухме, става ясно, че нито едно от тези неща не се спазваше. Когато дори и свещениците не спазват правилата, които Бог е установил, не може да очакваме и хората да ги изпълняват. Всичко това водеше до едно много важно и същевременно неприятно следствие:

2. 4. Отвращаваха хората от Бога. "Така грехът на тези младежи беше много голям пред Господа; защото хората се отвращаваха от Господната жертва." Действията на тези хора водеха до това, че хората се отвращаваха от Бога. Колко познато звучи това, колко често се е повтаряло то в човешката история. Ганди казва, че би вярвал в Христос, ако не са били християните. Хората по Илиево време биха жертвали на Бога, биха следвали Бога, ако не бяха синовете на Илий. Това предупреждение е много важно и то

неслучайно стои в Божието слово - стой там, където Бог те е призовал, и Му служи, както те е призовал, и нека това да бъде за Негова слава. Никога и по никакъв начин не трябва да отвращаваме хората от Бога. Там, където сме, и каквото и да правим, трябва да бъдем добро свидетелство за Него - светлина а не тъмнина.

Всички тези неща доведоха до това сам Бог да се отвори от хората, които Му служеха, и да ги отхвърли. Важно е да видим в този случай, че Бог не зависи от хората и от тяхното посвещение или готовност за служение. Ако ние откажем да Му служим, то тогава Бог ще си намери други хора, които са готови да Го следват.

2. Анна и Самуил. Бог избра да призове хора, които да го следват. Такъв човек беше пророк Самуил, един от най-големите пророци в историята на Израел. Името Самуил означава посветен на Бога. Ще разгледаме откъде започва призванието на пророка. В предната глава се разказва за една жена, която е огорчена, защото няма деца. Виждаме я пред Илий в храма да се моли Бог да я дари с дете. Там, на това място, тя казва: **"Господи на Силите, ако наистина погледнеш благосклонно към скръбта на слугинята Си, ако Си спомниш за мен и не забравиш слугинята Си, а дадеш на слугинята Си мъжко дете, то ще го дам на Господа за всичките дни на живота му и бръснач няма да мине през главата му."** Самуил беше посветен на Бога още преди да бъде заченат. Важно е да отбележим, че там можем да видим две отделни призовавания - това на майката на Самуил и това на самия Самуил. Анна беше жена, която дълго време не беше имала дете и беше копняла за дете; и когато Самуил се роди, сигурно и беше трудно да се раздели с него. Обаче, само след година тя го доведе в храма и го остави на Илий. Тя беше посветила на Бога детето си. Призванието на тази жена бе да роди този пророк и да го посвети на Бога. Не, това не е лесно призвание, да дадеш първото и единственото си дете. От друга страна е призванието на Самуил - да служи на Бога там, където е още от рождението си. Това също е нещо, което не е лесно, но Самуил прие призиванието си и още от дете, за него се казва: **"А Самуил слугуваше пред Господа - дете, препасано с ленен ефод."** От ранното си детство Самуил слугуваше и то пред Господа. Той се грижеше за Господните дела и за Божите неща. Самуил до края на живота си вършеше Божиите дела, независимо какви превратности имаше по пътя му и колко трудни бяха нещата, с които се сблъскваше. А трудностите не бяха малко. Обаче той никога не застана срещу Бога - вървеше по Неговите пътища, изпълняваше Неговите закони, не преставаше да слуша Неговия глас. Затова Самуил стана един от големите пророци - човек, по чието време народът на Израел не се отклони от Бога и Го следваше. Когато човек следва призиванието си, тогава той става благословение за другите хора. Трябва да кажем, че призиванието не е само жертва. Бог дава достатъчно сили и благословения. За Анна четем: **"А Илий благослови Елкана и жена му, като каза: Господ да ти даде рожба от тази жена вместо заема, който дадохте на Господа. И те се върнаха у дома си. И Господ посети Анна; и тя зачеваше и роди трима сина и две дъщери. А детето Самуил растеше пред Господа."** Очевидно е благословието върху Анна, която изпълни призиванието си и обещанието си. Бог и дари много деца, а и благослови това, което тя Му посвети. Когато четем Първа и Втора книга на царете, можем да видим и многото благословения, с които беше пълен животът на Самуил. Важно е да не забравяме това, което е видно от тази история - призиванието да служиш на Бога изглежда понякога страшно. Страшно е да оставиш детето си в храма, като не знаеш дали можеш да имаш друго, страшно изглежда да служиш в храма целия си живот и да слушаш оплакванията на хората, ежедневно да се сблъскаш с неверието и провала. Обаче смелостта да се следва Бога носи винаги благословения. Когато следваш призиванието си, Бог ще те благослови по начин, който не си могъл да си представиш, както стана в живота на Самуил и Анна.

3. Исус Христос. Историята на посвещаването на Самуил на Бога е история, която ни води до Исус Христос. В новозаветния текст, който чухме, ни се говори за посвещаването на детето Исус в храма. Исус Христос беше представен пред Бога. Както Самуил, така и Исус през целия си живот, от самото Му раждане във Витлеем до разпъването Му на Голготския кръст, вършеше волята на Бога. Божият Син изпълни това, за което Се беше родил. Целият му живот до самото Му разпъване беше изпълнен с болка и страдание, и желание да помогне на хората. Исус Христос би могъл да каже: НЕ. Да каже "не" на хората с тяхната злоба, омраза и неверие, да каже "не" на всички онези, които Го отхвърлиха, да каже "не" на това пропаднало човечество. Обаче Исус Христос, Бог и човек, дойде на тази земя, роди се във Витлеем, за да спаси хората, за да даде вечен живот, за да донесе надежда и Спасение на този свят. Исус Христос също следваше призванието Си. Това Му донесе много проблеми и трудности, донесе Му страдания и болка, но донесе Спасение на целия свят, надежда за всеки човек.

4. Нашето призвание. Какво е вашето призвание? За какво ви е призовал Бог? Какво иска от вас? Може би още не сте разбрали призванието си? Може би още не сте осъзнали за какво ви вика Бог. Бъдете уверени, обаче, че Бог има призвание за всеки един човек. Без разлика как изглежда и какво прави. Бог иска всеки един човек да бъде светлина за Него, да живее живот, който е свят и добър, живот като този на пророк Самуил, живот като този на Исус Христос. Ако още не сте открили призванието си, слушайте - Бог ще ви каже; отворете сърцата си и приемоте това, което Бог иска да ви каже. И когато го чуете, следвайте го, изпълнявайте го. Защото, въпреки, че кръстът понякога е много тежък, той носи благословение, той носи светлина, той ни приближава към Бога и вечния живот. По-добре е да служим на Бога, отколкото на себе си или на някой друг - на мамона. Никога не си позволявайте да отхвърляте призванието, което Бог ви е дал - то ще осмисли живота ви. Припомнете си, че игото на Исус е леко, то е по-леко от робството, с което ни заробва този свят. Слушайте Божия глас и следвайте призванието си, то ще ви помогне да пораснете.

5. Заключение. Бог ни призовава да Му служим, да Му бъдем верни, да бъдем светлина за Него. Нека да не допускаме да станем като Илиевите синове, които бяха пренебрегнали призванието си и служеха само на себе си; нека имаме пред очите си примера на Анна и Самуил, и на много библейски мъже и жени, които са станали светлина на този свят чрез делата, които са извършили, следвайки Бога и призванието си. Исус Христос също последва призванието Си - роди Се в беден обор, отхвърлен бе от всички, умря презрян на кръста на Голгота, но дари спасение на всеки един човек. Да бъде слава на името Му! Амин.